

værne. Jeg agter ogsaa at stemme for Mindretallets Ændringsforslag. Men jeg tilstaar, at jeg gør det uden Begejstring.

Min Mangel paa overstrømmende Sympati for Ændringsforslaget skyldes ikke en Frygt, som vistnok næres af adskillige Medlemmer af dette Ting, Frygten for, at vi ved at give Tilskud til Aarhus Teater skal komme ind paa et farligt Skraaplan. Man spørger: Hvorfor skal Aarhus Teater være enebejunstiget? Naar Staten giver Tilskud til Aarhus Teater, hvorfor skal den da ikke ogsaa give Tilskud til Teatrene i Odense, Aalborg, Randers, Horsens o. s. v., hvor der maaske ikke spilles daarlige Komedie end i Aarhus? Svaret synes mig at ligge lige for, Grænsen er let at trække. Et Teater, som udlejes til omrejsende Skuespillere, bør ikke have Statstilskud, og for Tiden udlejes alle vore Provinsteatre, Aarhus Teater ene undtaget, til skiftende Trupper. Hvis Odense, der for Tiden bygger et nyt Teater, faar fast Personale, vilde det være urimeligt at nægte dette Teater Statstilskud, dersom Aarhus Teater faar det. Men om de andre Provinsteatre vil der i en overskuelig Fremtid ikke blive Tale.

Jeg frygter altsaa ikke Konsekvensen af, at der gives Statstilskud til Aarhus Teater, og heller ikke det foreslaaede Beløb paa 10,000 Kr. skræmmer mig paa nogen Maade. Som det er nævnt før i Dag, giver den danske Stat et overmaade rundeligt Tilskud til det kongelige Teater i København, direkte og indirekte. Jeg synes, det vilde være naturligt, at Staten ogsaa søgte at hjælpe Provinskomedien. Hvis dette Maal kan naas, vil et aarlig Tilskud af 10,000 — eller 20,000 Kr., dersom Odense kommer med — visselig ikke være for meget. Nej, Beløbets Størrelse skræmmer mig ikke.

Nej, det, som — jeg vil ikke sige skræmmer mig, men det, som stiller mig noget reserveret overfor et Tilskud til Aarhus Teater, er Teaterforholdene i Aarhus og de Vilkaar, hvorunder Teaterdirektøren i Aarhus maa virke. Teaterforholdene i Aarhus, som jeg gennem en Række af Aar har fulgt med Interesse og Agtpaagivenhed, er lidet gunstige, og Teaterdirektøren i Aarhus er stillet saaledes, at det er ham umuligt at opfylde de Fordringer, der stilles til ham. Da Aarhus, vistnok i 1901, byggede sit nye Teater, blev der fra Kommunens Side og fra private vist megen Offervillighed. Man knyttede de største Forventninger til denne den jydsk Nationalscene, som man den Gang yndede at kalde Aarhus

Teater. Desværre, de højtspændte Forhaabninger blev ikke opfyldte, og jeg tror, at man selv i Aarhus nu vil indrømme, at den jydsk Nationalscene blev noget af en Skuffelse. Aarsagerne hertil er mange. For det første: man byggede dyrt, og man byggede uklogt. Den fortræffelige Arkitekt, man benyttede, havde for en Gangs Skyld ikke nogen heldig Haand. Professor Kampmann skabte Aarhus Teater en smuk og festlig Façade, men han var ganske ukendt med et moderne Teaters Indretning, og han nøjedes med et Besøg bag Kulisserne i Dagmartheatret, der som bekendt er det slettest indrettede Teater i København. Alt, hvad der hører Scenen til, alt, hvad der er bag Tæppet — og det er dog, naar Talen er om et Teater, det vigtigste, det, hvorpaa det kommer an —, er paa Aarhus Teater upraktisk, forældet, smaat. Her har man udvist et utidigt Kniberi. Til Gengæld har man ødslet med Guld paa Tilskuerpladsen, der i mine Øjne er mere pralende end smuk, og som i alt Fald ikke tager sig ud, medmindre Huset er fyldt med et Publikum i stort Antræk, hvad sjældent hænder i Aarhus.

Som øverste Myndighed i alle Teatrets Anliggender valgte man et Repræsentantskab paa 15 Medlemmer. Disse 15 Repræsentanter er ikke og kan ikke antages at være særlig teaterkyndige, alligevel tvinges Direktøren til at appellere ustandselig til dem, ogsaa i kunstneriske Spørgsmaal. Dette er efter min Mening ganske forkert. Paa et Teater bør der være een Mand, der hersker suverænt. Æren — eller Skammen — skal være hans alene, paa ham maa hvile det fulde Ansvar. Men paa Aarhus Teater stykkes Ansvaret ud. Der fordres af Direktøren, at han før hver Sæsons Begyndelse skal forelægge et Udgiftsbudget, og at han ikke maa gaa udenfor de Grænser, som der er fastsatte. Enhver, der har haft det mindste med et Teaters Ledelse at gøre, vil give mig Ret i, at det er plad umuligt ved Sæsonens Begyndelse at lægge et Udgiftsbudget, der blot er nogenlunde paalideligt. Et Gagebudget kan man fastsætte, men ellers maa Direktøren staa frit i sine Dispositioner. Man har sagt mig, at Repræsentantskabet ved Aarhus Teater nu forlanger, at Udgiftsbudgettet skal nedsættes med 30,000 Kr. Dette er fuldstændig meningsløst, og jeg vover den Paastand, at Repræsentantskabet vilde handle meget forstandigere, hvis det satte Udgiftsbudgettet op med 30,000 Kr. i Stedet for at reducere det med dette Beløb. Ogsaa i et Teaters Ledelse er Sparsommelighed, Økonomi naturligvis en